

Arrest

nr. 274 134 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 augustus 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit als vader van een minderjarig Spaans kind. Verzoeker woont samen met zijn Spaanse dochter en haar Spaanse moeder.

1.2. Verweerder neemt op 25 februari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.08.2021 werd ingediend door:

Naam:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van zijn Spaanse dochter, de genaamde T.C.K.V. (RR[...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde ten hare laste is en zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt (...)"

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociaalzekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Ter staving van de aanvraag werden de geboorteakte van het kind, het paspoort van betrokkene, een attest van aansluiting bij een ziekenfonds. Daarnaast legde betrokkene bewijzen voor van zijn bestaansmiddelen. In casu betreft het contracten van zeer beperkte duur of dagcontracten als uitzendarbeid (waarvan ook loonfiches werden overlegd). Ze beslaan de periode van oktober 2021 tot en met februari 2022. De uitzendarbeid gebeurde via meerdere uitzendbureau's. Welnu, uit de voorgelegde bewijzen moet geconcludeerd worden dat de bestaansmiddelen van de referentpersoon heden noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentpersoon is momenteel uitsluitend via uitzendarbeid tewerkgesteld. Gezien aan interimcontracten op elk moment een einde kan gesteld worden door de werkgever en ze zodoende per definitie tijdelijk van aard zijn en/of de uitzendkracht op elk ogenblik kan beslissen om niet langer in uitzendtrajecten te stappen, kan niet gesteld worden dat betrokkene heden over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt. Een belangrijke voorwaarde voor gezinshereniging als ouder, met name de financiële (bestaansmiddelen), is bijgevolg niet afdoende aangetoond.

Wat betreft de figuurlijke manier om iemand ten laste te hebben, wijst niets erop in het dossier dat betrokkene de voornaamste zorgdrager is van het kind.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor gezinshereniging met zijn Spaanse dochter.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM. Het is aan de ouders van het kind om in het belang van het kind te beslissen bij wie het beste kan verblijven in de toekomst. Het koppel kan er evengoed voor kiezen dat het kind zijn vrij verkeer blijft uitoefenen en verder gezamenlijk met haar moeder zal verblijven in België, terwijl de vader een andere verblijfplaats kiest. Ofwel kiest het koppel ervoor dat het kind de vader zal vergezellen in zijn nieuwe verblijfplaats en dat er met regelmatige bezoeken en intensief contact via moderne communicatiemiddelen intensief contact wordt gehouden met de moeder. Deze situatie hoeft geen afbreuk te doen aan een goed gezinsleven, toch niet voor zover de betrokkenen allen bereid zijn daartoe enige inspanning te leveren. Echter, om het verblijfsrecht te bekomen dient het kind ten laste te zijn van de aanvragende ouder, maar deze beschikt niet over de vereiste minimale bestaansmiddelen.

Ter staving van een figuurlijke afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene, werden geen bewijzen voorgelegd. Zij wonen evenwel samen sinds 26/08/2021 en de emotionele band tussen vader en kind wordt niet betwist. Echter, een loutere samenwoning met zijn minderjarig kind volstaat niet om het verblijfsrecht als vader van een minderjarige burger van de Unie te erkennen, daartoe zijn specifieke wettelijke voorwaarden bepaald waaraan de aanvrager dient te voldoen. Bovendien, het verblijfsrecht van het EU-kind dient niet in het gedrang te komen: de moeder van het kind woont eveneens in België en bij het kind, en dit onafgebroken sinds hun aankomst in het Rijk.

De moeder C.H.Y. "31/03/1978 - SPANJE - ov [...] bood zich aan bij stad Antwerpen op 16/04/2019 en diende een bijlage 19 in als EU-onderdaan-werkzoekende.

Ter staving van haar identiteit legde ze een Spaans paspoort voor.

Haar zoontje, M.C.E.E. °09/01/2013, diende diezelfde dag eveneens een bijlage 19 in en ook voor hem werd er een Spaans paspoort voorgelegd.

Volgens deze paspoorten werden zowel moeder als kind geboren in Ecuador. Sedert wanneer zij de Spaanse nationaliteit verwierf weet de DVZ niet. De vader van dit kindje zou dhr M.E.F.X /12/1974 - ECUADOR zijn. Mevrouw C.H.Y. werd op 18/07/2019 - als EU-onderdaan - in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 13/06/2024.

Volgens het rijksregister van mevrouw C.H.Y. woonde ze van 20/04/2019 tot 14/02/2020 feitelijk samen met dhr C.B.J.M. °30/09/1989 van Spaanse nationaliteit, te Antwerpen.

Op datum van 14/06/2020 beviel mevrouw C.H.Y. te Antwerpen van een dochtertje, C.H.K.

Dit betekent dat de conceptie zou hebben plaatsgevonden rond 07/09/2019 en dus ook binnen de feitelijke samenwoning met de Spanjaard, dhr C.B.

Sedert 14/02/2020 verhuisde mevrouw C.H.Y. met haar zoontje – M.C.E.E. "09/01/2013 - naar Lier, [...].

Haar dochtertje, C.H.K, staat er sedert haar geboorte eveneens ingeschreven.

Heden staan ze er nog steeds met hun drie gedomicilieerd.

Van 08/10/2020 tot 24/11/2020 stond er eveneens ingeschreven op dat adres: A.C.A. "25/06/1996 + diens kindje A.C.J. "05/03/2020.

Dit zou de dochter en de kleinzoon betreffen van mevrouw C.H.Y..

Op 24/03/2021 bood mevrouw C.H.Y. zich aan bij gemeente Lier inzake de postnatale erkenning van haar dochtertje, C.H.K. "14/06/2020, door dhr T.M.W. van Ecuadoriaanse nationaliteit.

In het dossier van mevrouw C.H.Y. is geen link te vinden naar de Ecuadoriaanse jongeman, T.M.W.

Betrokkene Mijnheer T.M. bood zich op 24/03/2021 aan bij gemeente Lier inzake een voorgenomen postnatale erkenning van het kindje, C.H.K. Kenzie "14/06/2020.

Dit kindje heeft de Spaanse nationaliteit. Moeder van dit kindje betreft mevr C.H.Y., een Spaanse vrouw dewelke 13 jaar ouder is dan dhr T.M..

Ter staving van zijn identiteit legde hij een Ecuadoriaans paspoort voor hetwelk hem werd afgeleverd op 17/06/2019 en geldig is tot 17/06/2025.

Het paspoort bevat geen visa. Wél bevat het paspoort stempels van Turkije en Montenegro van einde augustus 2019.

Op basis van wat voorligt kan geenszins worden afgeleid welk aandeel betrokkene mogelijks opneemt in de zorg over het kind. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan er in elk geval niet toe besloten worden dat de vader de voornaamste zorgdrager zou zijn van het kind. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind er niet toe in staat zou zijn (fysiek, mentaal) om het kind op te voeden of er niet toe bereid zou zijn om het kind op te voeden. Het kind woont, zoals gesteld, eveneens samen met de moeder wat voldoende bewijs lijkt van haar bereidwilligheid. Verder heeft het kind verblijfsrecht ontleend aan de moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind er niet - al dan niet tijdelijk - toe in staat zou zijn (fysiek en mentaal) om het kind op te voeden. Het verblijfsrecht van het kind hoeft dus helemaal niet in het gedrang te komen door de afwezigheid van betrokkene. De moeder is immers houder van het verblijfsrecht in België als EU-onderdaan.

Niets sluit uit dat moeder en kind(eren) verder in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De moeder kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind & Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt daarom als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap - desgevallend tijdelijk - verder opnemen vanuit het buitenland. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij het kind. Uit niets blijkt verder dat hij zijn gezins- en familieleven met referentiepersoon, die de Spaanse nationaliteit

heeft net zoals de overige gezinsleden, niet elders dan in België zou kunnen uitoefenen, zo bijvoorbeeld in Spanje, zoals zij ook in het verleden lijken gedaan te hebben. Hoe dan ook, huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene;

Het is aan de ouders om in het belang van het kind te beslissen waar referentiepersoon het best kan verblijven en hoe zij de contacten met het kind verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land - al dan niet tijdelijk - heeft verlaten. De voorwaarden van art. 40bis, §2, 5° zijn niet voldaan.

Betrokkene voldoet, op basis van voorgaande vaststellingen, niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §4, laatste lid van de wet van 15/12/80. De voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorgaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat betrokkene om een recht op gezinshereniging met zijn Spaans minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociaalzekerheidsstelsel van het Rijk.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 40bis, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*”.

Hij verstrekt, in zijn synthesememorie, volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing (stuk 1) stelt de volgende motivering:

[...]

Verzoeker kan hier absoluut niet mee akkoord gaan.

Ten eerste kan hij niet akkoord gaan met de argumentatie van verwerende partij dat de financiële voorwaarde niet afdoende zou zijn aangetoond.

Verzoeker verkreeg op 7 oktober 2021 zijn attest van immatriculatie, zodat hij vanaf dan pas kon werken.

Op 15 oktober 2021, nog geen week later, was verzoeker reeds tewerkgesteld bij de firma G te Duffel en dit via het interimkantoor AGO.

Hij heeft hier gewerkt tot december 2021, waarbij door de kerstvakantie bij G. hij niet meer kon werken (stuk 3).

Verzoeker heeft vervolgens niet bij de pakken blijven zitten en is actief op zoek gegaan naar ander werk, wat hij ook gevonden heeft in de haven te Antwerpen bij Katoennatie.

Vanaf 10 januari 2022 (na de kerstvakantie) is verzoeker tewerkgesteld bij Katoennatie en dit via interimkantoor Konvert (stuk 4).

Hij heeft hier gewerkt tot zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken.

Hij brengt ook een attest vanwege Konvert Interim (stuk 5) bij, waarbij gesteld wordt dat zijn tewerkstelling een optie vast contract heeft en dat behoudens onvoorziene omstandigheden aan verzoeker een vast contract zal aangeboden worden na een voor als nog onbepaalde termijn.

Het is bijgevolg niet zo dat zijn inkomsten niet stabiel of niet regelmatig zouden zijn, zoals voorgehouden door de verwerende partij.

Daarenboven is het zo dat het gezin van verzoeker in het verleden steeds financiële steun kreeg vanuit het OCMW te Lier (stuk 6).

Dit werd de laatste maanden afgebouwd door de looninkomsten vanwege verzoeker.

Het is duidelijk dat in de maanden november 2021, januari 2022 en februari 2022, maanden waarop verzoeker aan het werk was, de betaling van het leefloon sterk herleid was (cfr. stuk 6).

De argumentatie van de verwerende partij dat de verzoeker niet in voldoet aan de financiële voorwaarde, heeft in casu het gevolg dat het gezin van verzoeker nu volledig ten laste valt van het socialezekerheidsstelsel.

Wanneer de aanvraag van verzoeker wel zou gegrond verklaard worden, zou het gezin van verzoeker niet meer ten laste vallen van het socialezekerheidsstelsel.

Begrijpe wie begrijpe kan.

Waar verwerende partij stelt dat zij door haar kwestieuze beslissing wenst te vermijden dat verzoeker en zijn gezin ten laste komen van het socialezekerheidsstelsel van het Rijk. is het juist door deze kwestieuze beslissing zelf dat het gezin ten laste valt van het socialezekerheidsstelsel van het Rijk.

De kwestieuze beslissing is bijgevolg zelf in strijd met de inhoud van art. 40bis van de Vreemdelingenwet en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In de nota met opmerkingen dd. 24 maart 2022 herhaalt verwerende partij opnieuw dat de afwijzing van de aanvraag tot verblijfsvergunning van verzoeker correct is omdat de inkomsten van verzoeker te laag zouden zijn.

Verwerende partij stelt expliciet dat verzoeker een minimaal inkomen zou moeten hebben van 120% van het bedrag bedoeld in art. 14§ 1, 3° Wet 26 mei 2002 betreffende recht op maatschappelijke integratie, zijnde in casu een totaalbedrag van 1.738,98 €.

Verwerende partij maakt hiermee een bijkomende voorwaarde op dewelke in huidige casus echter niet wettelijk voorzien is.

Het is immers zo dat de dochter van verzoeker, mevrouw K.T.C, de Spaanse nationaliteit heeft en aldus een Unieburger betreft.

Dit wordt ook expliciet door verwerende partij erkend zowel in de bestreden beslissing als de nota met opmerkingen dd. 24 maart 2022:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van zijn Spaanse dochter, de genaamde T.C.K.V. (RR[...]) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: i..) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...), 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde ten hare laste is en zij daadwerkelijk over het hoeder echt beschikt (...)"

...

Betrokkene komt niet in aanmerking voor gezinshereniging met zijn Spaanse dochter. " (Bestreden beslissing dd. 22 februari 2022)

"Op 26.8.2021 heeft verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging aangevraagd met zijn Spaanse dochter, T.C.K.V., in toepassing van artikel 40bis §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

...

Verzoeker betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door hem te verhinderen een gezinsleven te leiden met zijn Spaanse dochter. "

(Nota met opmerkingen dd. 24 maart 2022 p. 1-3)

Het gaat hier aldus duidelijk over een gezinshereniging met een Unieburger waarbij nergens in de wet voorzien is dat er sprake dient te zijn van een minimuminkomen van 120% van het leefloon, zoals verwerende partij onterecht voorhoudt.

De rechtsleer is hier ook duidelijk over:

"Opdat de ouder van een minderjarige Unieburger kan genieten van het recht op gezinshereniging gelden nog een aantal bijkomende voorwaarden:

...

De ouder moet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Aangenomen moet worden dat de wetgever bedoelde dat de ouder en de minderjarige Unieburger niet ten laste mogen vallen van het " sociale bijstandstelsel " in plaats van "socialezekerheidsstelsel ", hetgeen ook bevestigd wordt door de Franstalige versie die spreekt van "le système d'aide sociale In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. " (Dawoud, S., "Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?", T. Vreemd 2014 nr. 3,297)

" Wat de Unieburgers betreft, geldt alleen een bestaansmiddelenvoorwaarde voor het familielid van een economisch niet-actieve Unieburger en, onrechtstreeks, voor het familielid van een EU-student. Deze voorwaarde kent echter een volledig andere invulling dan de voorwaarde die gesteld wordt aan familie van derdelanders en Belgen.

Zo verbiedt de Burgerschapsrichtlijn dat lidstaten het bedrag vaststellen dat zij als toereikend beschouwen en moeten zij steeds rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. In geen geval mag dit bedrag hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand. In de praktijk hanteert DVZ wel een vast bedrag, dat bovendien hoger ligt dan de leefloontarieven. "

(Dawoud, S., "Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?", T. Vreemd 2014 nr. 3, 308)

De stelling van verwerende partij dat verzoeker een vast inkomen van 1.738,98 € dient te hebben, is dan ook onterecht en is niet conform de wet.

Zoals hiervoor aangehaald, is verzoeker duidelijk niét ten laste van de sociale bijstand én heeft hij ook zicht op een vast contract waarbij verzoeker steeds gewerkt heeft van zodra hij de kans hiertoe had.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten tweede meent verzoeker dat er in casu onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familiaal belang, meer bepaald art. 8 EVRM en art. 18 IVRK.

Verzoeker en zijn mevrouw C.H. wonen reeds samen sedert eind oktober 2019.

In eerste instantie hebben zij samengewoond bij de zus van mevrouw C.H. en haar schoonbroer, de heer C.B.J.M..

Het is dus bijgevolg foutief vanwege de verwerende partij om te stellen dat zij een relatie zou hebben gehad met haar schoonbroer.

Verzoeker en mevrouw C.H. kennen elkaar sedert eind 2013 en hebben sindsdien een relatie.

In het kader van deze relatie hebben zij samen in augustus- september 2019 op vakantie geweest in Turkije, waarbij mevrouw C.H. zwanger is geraakt.

Verzoeker heeft vervolgens beslist om vanuit Montenegro niet terug te keren naar Ecuador maar om zijn vriendin bij te staan bij haar zwangerschap in België.

Vanaf eind oktober 2019 verblijft hij in België en dit samen met haar.

Zij hebben eerst samengewoond in Deurne bij het gezin van de zus van mevrouw C.H. en vervolgens vanaf februari 2020 in Lier (cfr. stuk 8).

Vanaf de geboorte van zijn dochter heeft hij altijd mee voor haar gezorgd, zeker vanaf het moment dat mevrouw C.H. aan het werk ging via dienstencheques.

Mevrouw C.H. is begonnen werken vanaf augustus 2020 (cfr. stuk 7).

Uit het verslag van het OCMW te Lier (stuk 8) blijkt ook dat verzoeker reeds voor de geboorte van zijn dochter samenwoonde met mevrouw C.H. te Lier.

De argumentatie van de verwerende partij dat het niet vaststaat welk aandeel verzoeker heeft in de opvoeding van zijn dochter is niet relevant.

Verzoeker woont samen met zijn dochter en haar moeder en vormt bijgevolg een gezinscel met zijn dochter, wat op zich voldoende is en dit conform de wettelijke bepalingen.

De wettelijke bepalingen schrijven hoegenaamd niet voor wie van de beide ouders welke taken in de opvoeding of opleiding van het minderjarig kind dient op te nemen, zoals bepaald in de kwestieuze beslissing.

Hierdoor breidt de verwerende partij tegen de wettelijke bepalingen in, de voorwaarden uit teneinde tot een gezinshereniging te kunnen komen.

Dergelijke argumentatie kan niet aanvaard worden en is contra legem.

Voor de goede orde van zaken verwijst verzoeker nog naar zijn verhoor bij de politie te Lier in het kader van de erkenning van zijn dochter.

Hierin heeft hij het volgende verklaard:

“...

V: Wordt het kind opgevolgd door Kind & Gezin? Gaat de erkenner mee naar de consultaties van Kind & Gezin?

Ja, en ik ga mee naar de consutaties. Als Y. werkt, ga ik er alleen naartoe.

V: Hoe draagt de erkenner bij tot de opvoeding van het kind?

Ik draag bij tot de dagelijkse taken binnen het huishouden. Als mijn partner werken is, ligt alle verantwoordelijkheid bij mij en ook over ons kindje. Ik doe haar ook naar de crèche en nog zoveel meer. (stuk 9: verklaring dd. 17/05/2021)

Het feit dat hij mee de zorg en opvoeding verzorgt voor zijn minderjarige dochter is bijgevolg niet te betwisten.

Daarenboven is het minderjarig kind van verzoeker, K., nog geen twee jaar oud.

Bij de beoordeling van het dossier en het maken van de kwestieuze beslissing heeft de verwerende partij met deze jonge leeftijd van het kind onvoldoende rekening gehouden.

De stelling van de verwerende partij dat het niet uit te sluiten is dat dat moeder en kind(eren) verder in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest, waarbij moeder net als elke andere inwoner in België gebruik kan maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind & Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, gaat hoegenaamd niet op.

De stelling van verwerende partij dat het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene daarom als zeer laag ingeschat wordt, houdt hoegenaamd geen rekening met de zeer jonge leeftijd van K..

Terwijl de verwerende partij stelt dat niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene, zijn alle wetenschappelijke adviezen hiertegen.

De ontwikkeling van een kind is juist zeer belangrijk in haar eerste twee levensjaren, waarbij het contact met de beide ouders als primordiaal wordt aanzien.

Het gaat niet op om te stellen dat de opvoeding door één van de ouders evengoed kan vervangen worden door kinderopvang, CLB en Kind & Gezin.

De verwerende partij vindt blijkbaar dat de opvoeding van een kind evengoed door een vreemde persoon kan uitgeoefend worden, zonder dat affectie en liefde van een ouder voor het kind als belangrijk wordt aanzien.

De verwerende partij stelt bijgevolg dat het opvoeden van een kind een zaak is zoals het telen van groenten of het aanleren van een huisdier van manieren.

Het opvoeden van een kind in een gezin door zijn beide ouders is uitermate belangrijk voor de ontwikkeling van het kind.

In familiale dossiers wordt door de Familierechtbank, zo goed als mogelijk voorzien in een wekelijks contact met de beide ouders, zeker bij zeer jonge kinderen, teneinde te vermijden dat er een vervreemding zou optreden ten opzichte van de afwezige ouder.

Dit wordt ook bevestigd door de rechtsleer hieromtrent.

“ Het ontwikkelen van een veilige gehechtheidsrelatie met de primaire verzorgers is voor jonge kinderen een cruciale ontwikkelingstaak. Voor een veilige gehechtheid zijn gunstige omstandigheden nodig, zoals een beschikbare ouder of verzorger die rust, veiligheid en stabiliteit biedt en vertrouwen geeft. Deze omstandigheden staan onder druk na een scheiding. Zie hiervoor de Richtlijn Problematische gehechtheid voor jeugd hulp en jeugdbescherming. Bij een scheiding is het voor jonge kinderen van belang dat zij de band met de gehechtheidsfiguren (ouders) kunnen voortzetten. Hierbij is een veilig contact met beide ouders fundamenteel.

<https://richtlijnenjeugdhulp.nl/scheiding/gevolgen-van-een-ouderlijke-scheiding-voorjeugdigen/> ernstige-gevolgen/

"Baby's en jonge peuters mogen geen lange periode gescheiden zijn van hun primaire hechtingsfiguur. Een vaak gebruikte richtlijn is maximum 1 dag per levensjaar op regelmatige basis. "

<https://www.scheidingskoffer.be/overzicht/ouders/welke-verblijfsregeling-is-de-beste-1>

Hier stelt de verwerende partij onomwonden en zonder enige kennis van zaken dat ook van op afstand de betrokkene het vaderschap — desgevallend tijdelijk — verder opnemen vanuit het buitenland en dit door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij het kind.

Het is zoals hierboven uiteengezet zeer belangrijk dat er fysieke contacten kunnen plaatsvinden en dit wekelijks teneinde te vermijden dat K. een hechtingsprobleem zou ontwikkelen met verzoeker. Waar verwerende partij stelt dat verzoeker zijn gezins- en familieleven met referentiepersoon, die de Spaanse nationaliteit heeft net zoals de overige gezinsleden, niet elders dan in België zou kunnen uitoefenen, zo bijvoorbeeld in Spanje, zoals zij ook in het verleden lijken gedaan te hebben.

Deze stelling is geheel onjuist en niet correct, daar verwerende partij zelf stelt dat uit het paspoort van verzoeker blijkt dat hij nog nooit in Spanje is geweest.

Hij is steeds in Ecuador gebleven, met uitzondering van de gezamenlijke vakantie met zijn partner in Turkije en Montenegro.

Het gaat bijgevolg niet op om allerlei zaken te verzinnen in de kwestieuze beslissing en uit te gaan van eigen veronderstellingen, welke in tegenspraak zijn met de objectieve gegevens uit het dossier zelf.

Dergelijke stellingname is een beslissing van een overheid onwaardig.

Het kind heeft sowieso recht op fysiek contact met haar beide ouders en dit geldt des te meer hoe jonger een kind is.

K. is geboren op 14 juni 2020, zodat zij nog twee jaar moet worden.

Voor een dergelijk jong kind is het ontzettend belangrijk voor haar ontwikkeling dat zij fysiek contact heeft met haar beide ouders.

Door dit te ontkennen in haar beslissing, miskent de verwerende partij de rechten van het minderjarige kind.

De argumentatie dat de rechten van het kind niet in het gedrang zouden komen door de verwijdering van verzoeker, is geheel absurd en daarenboven in tegenspraak met het Verdrag van de Rechten van het Kind, meer bepaald art. 18 en met art. 8 EVRM.

Elk kind heeft het recht om bij zijn beide ouders te kunnen verblijven.

Dergelijke argumentatie gaat in tegen art. 8 EVRM, waarbij een gezinsleven meer is dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook of Whatsapp.

Het gezinsleven, conform art. 8 EVRM, waarborgt affectieve, intieme en lichamelijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie.

Deze argumentatie van verweerder gaat bijgevolg niet op.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Dit is aldus duidelijk in strijd met de hierboven vermelde artikelen, met name de artikelen 10, 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. In de nota met opmerkingen kan het volgende worden gelezen:

“Verzoeker heeft bij zijn gezinsherenigingsaanvraag verschillende loonfiches en interimcontracten neergelegd.

Het staat in casu niet ter discussie dat verzoeker niet heeft aangetoond te beschikken over de in artikel 40bis §2, 5° van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Verzoeker had moeten kunnen voorleggen dat hij minimum 1.738,98eur inkomsten (voor 2022) per maand heeft.

Verzoeker heeft voor de maand januari 2022 vier loonfiches neergelegd, met name:

- loonfiche (datum van uitgifte: 19.1.2022) voor de periode van 10/1/2022 t/m 14/1/2022:

372,29euro

- loonfiche (datum van uitgifte: 2.2.2022) voor de periode van 17/1/2022 t/m 20/1/2022:

339,80euro

- loonfiche (datum van uitgifte: 26.1.2022) voor de periode van 25/1/2022 t/m 28/1/2022:

424,75euro

- loonfiche (datum van uitgifte: 9.2.2022) voor de periode van 31/1/2022 t/m 4/2/2022:

395,29euro

Als we de optelsom maken voor de maand januari 2022 waar verzoeker het meest heeft gewerkt, komen we aan een bedrag van 1236,66euro. Interimcontracten van een dag bewijzen niet dat verzoeker beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten.

Verzoeker bewijst geenszins dat hij beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

Verzoeker betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door hem te verhinderen een gezinsleven te leiden met zijn Spaanse dochter.

De gemachtigde merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Een schending van het gezins- en/of privéleven is niet aan de orde en de beschouwingen daaromtrent zijn niet dienstig.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

Dat de belangen van de gezinsleden ook gebaat zijn met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare

overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0443/018, p. 73). Dezelfde betrachting geldt voor de behoorlijke huisvestingsvoorwaarde (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.18.3.).

De gezinshereniging wordt niet onmogelijk gemaakt. Het betreft slechts een tijdelijke scheiding in afwachting van het voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Er blijkt aldus niet dat – in afwachting van het voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging – het gezinsleven niet via moderne communicatiemiddelen verder gezet kan worden.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betreffende de vermeende schending van artikel 18 van IVRK, artikel die tevens geen motiveringsplicht bevat, laat verweerder gelden dat dit Verdrag, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS nr. 100.509 dd.31.10.2001).

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.”

3.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven van de bestreden beslissing wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° en §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

[...]

§4

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat”.

3.6. Verzoeker benadrukt vooreerst dat het niet zo is dat zijn inkomsten niet stabiel of regelmatig zouden zijn zoals verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat hij op 7 oktober 2021 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie – dat hem toelaat arbeid te verrichten – en dat hij reeds op 15 oktober 2021 werd tewerkgesteld via een interimkantoor. Hij geeft aan dat hij, na een korte onderbreking gedurende de kerstvakantie, meteen opnieuw aan het werk kon gaan via een ander interimkantoor. Deze tewerkstelling bleef duren tot zijn verblijfsaanvraag door verweerder werd geweigerd, aldus verzoeker. Verzoeker voegt nog een attest van het interimkantoor toe, waarin wordt gesteld dat “zijn tewerkstelling met optie vast contract [is]”. Hij betoogt dat het precies zijn tewerkstelling was, die ervoor zorgde dat zijn gezin niet ten laste viel van het sociale bijstandsstelsel.

3.7. De Raad kan verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, volgen in zijn betoog dat zijn bestaansmiddelen wel degelijk stabiel en regelmatig zijn. Verweerder stelt dat aan uitzendarbeid “op elk moment een einde kan gesteld worden door de werkgever en ze zodoende per definitie tijdelijk van aard zijn en/of de uitzendkracht op elk ogenblik kan beslissen om niet langer in uitzendtrajecten te

stappen". Deze algemene motivering impliceert dat verweerder van oordeel is dat een tewerkstelling via uitzendarbeid nooit in aanmerking kan komen, wat echter geen steun vindt in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling laat weliswaar toe rekening te houden met de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen, maar hierin kan niet worden gelezen dat uitzendarbeid ipso facto dient te worden uitgesloten. Wat moet worden onderzocht is of de gezinshereniger beschikt over stabiele inkomsten, niet of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling heeft bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft. Het is voorts vaste rechtspraak van het Hof dat niet de minste vereiste mag worden gesteld in verband met de herkomst van de bestaansmiddelen van de derdelander, ouder van een minderjarige Unieburger (HvJ 19 oktober 2004, C/200-02, HvJ, 2 oktober 2019, C-93/18). Het is ook nog nuttig te verwijzen naar de richtsnoeren voor de toepassing van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 (COM (2014) 210 final). In het kader van gezinshereniging geldt immers ook de voorwaarde van de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten, die moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die wordt vervoegd, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel van de sociale bijstand. Volgens die richtsnoeren kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs, maar tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan *"om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."* Verweerder benadrukt dat verzoekers contracten, contracten van zeer beperkte duur of dagcontracten betreffen, doch hij gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat de overgemaakte bewijsstukken aantonen dat verzoeker van zodra hij hiertoe de toestemming kreeg aan het werk is gegaan – met name één week na het verkrijgen van zijn attest van immatriculatie – en dat hij, behalve tijdens de kerstvakantie, heeft doorgewerkt tot op het moment dat verweerder zijn verblijfsaanvraag heeft geweigerd. Op geen enkel moment kwam hij ten laste van het socialebijstandstelsel van de overheid. De uitzendarbeid van verzoeker leverde hem dus wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten op.

3.8. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voormelde. Verweerder beperkt zich ertoe te stellen dat *"interimcontracten van een dag [niet] bewijzen [...] dat verzoeker beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten"*. Hiermee gaat hij evenwel geenszins in op het terechte argument van verzoeker dat hij heeft aangetoond te hebben gewerkt van zodra hij daartoe de toestemming verkreeg – met name één week na ontvangst van zijn attest van immatriculatie – tot op het moment dat zijn verblijfsaanvraag werd geweigerd, m.u.v. de periode van de kerstvakantie. Waar verweerder in de nota met opmerkingen verder stelt dat verzoeker diende aan te tonen dat hij beschikt over inkomsten die minstens 120% van het leefloon bedragen, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori overweging is. Er kan hiervan geen spoor worden teruggevonden in de bestreden beslissing, zodat verweerder dit bezwaarlijk voor het eerst kan opwerpen in de nota met opmerkingen. Louter volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn synthesesmemorie alleszins ook terecht stelt dat verweerder, inzake gezinshereniging van een vader met een minderjarige Unieburger, geen strikt minimuminkomen van 120% van het leefloon vermag te eisen.

3.9. De Raad concludeert dat verzoeker terecht heeft gesteld dat het motief in de bestreden beslissing, dat de voorwaarde van de financiële bestaansmiddelen niet is vervuld, niet kan standhouden, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken.

3.10. Naast de vereiste bestaansmiddelen, dient een vader van een minderjarige Unieburger tevens aan te tonen dat *"de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt"*. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *"wat betreft de figuurlijke manier om iemand ten laste te hebben, wijst niets erop in het dossier dat betrokkene de voornaamste zorgdrager is van het kind"*. Onder de noemer *"bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM"*, worden nog bijkomende overwegingen opgenomen omtrent deze *"figuurlijke afhankelijkheid"*. Verweerder geeft aan dat hiervan geen bewijzen werden voorgelegd. Hij geeft toe dat verzoeker en zijn kind weliswaar samenwonen en dat de emotionele band tussen hen beiden niet wordt betwist, maar stelt dat dergelijks *"[niet] volstaat om het verblijfsrecht als vader van een minderjarige burger van de Unie te erkennen, daartoe zijn specifieke wettelijke voorwaarden bepaald waaraan de aanvrager dient te voldoen"*. Verweerder wijst erop dat niet blijkt welk aandeel verzoeker opneemt in de zorg voor het kind

en dat op grond van de bewijsstukken niet kan worden besloten dat verzoeker “de voornaamste zorgdrager zou zijn voor het kind”. Verweerder gaat uitgebreid in op alternatieve mogelijkheden om het gezinsleven verder te zetten. Hij suggereert dat verzoeker en zijn Spaanse gezinsleden naar Spanje kunnen gaan of dat verzoeker “een ander verblijfplaats kiest”, of dat het kind verzoeker vergezelt naar “deze nieuwe verblijfplaats”. Verweerder benadrukt dat het kind verblijfsrecht heeft ontleend aan de moeder en dat “Het verblijfsrecht van het kind dus helemaal niet [hoeft] in het gedrang te komen door de afwezigheid van betrokkene. De moeder is immers houder van het verblijfsrecht in België als EU-onderdaan.”

3.11. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde in artikel 40 bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet dat een minderjarig Unieburger ten laste moet zijn van de ouder-derdelander en dat deze daadwerkelijk beschikt over het hoederecht van de minderjarige Unieburger, kan worden verwezen naar de voorbereidende werken, waaruit blijkt dat deze bepaling werd ingevoegd om “de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak *Zu en Chen* (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, *lida*, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, “*Alopka*”, C-86/12, punt 29. In zijn *Chen*-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “*Zu en Chen*”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “*Zu en Chen*” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013- 2014, nr. 53 K3239/001, 16-17).

3.12. In het *Zu en Chen*-arrest (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zu en Chen*, Jur. 2004, I-9925) werd het volgende gesteld:

*“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).*

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

3.13. Het Hof heeft in het arrest van 10 oktober 2013, C-86/12, inzake *Alokpa*, het volgende overwogen:

“28 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert

dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en Lida, punt 69).

29

Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47)."

3.14. Artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 21 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan deze bepaling. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

3.15. De Raad leidt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie af dat het voor de beoordeling of ieder nuttig effect wordt ontnomen van het recht van verblijf (op grond van artikel 21 van de VWEU) in het gastland van een minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, niet zozeer van belang is of die onderdaan voor dat verblijfsrecht slechts op zijn ouder-derdelander is aangewezen, maar of die ouder daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt. Weliswaar was de feitelijke situatie in de zaken die hebben geleid tot de arresten Zhu en Chen en Alokpa zo dat slechts één ouder de daadwerkelijke zorg had over de betreffende kinderen die onderdanen waren van een andere lidstaat en die kinderen zo beschouwd op die ene ouder waren aangewezen. Maar in de zaken die hebben geleid tot het arrest van het Hof van 17 september 2002, C-413/99, inzake Baumbast en R, waarnaar het Hof in het arrest Zhu en Chen heeft verwezen, woonden beide ouders van de betreffende kinderen (al dan niet samen) in het gastland en heeft het Hof die omstandigheid kennelijk niet van belang geacht voor die beoordeling.

3.16. De invulling van de voorwaarde in artikel 40 bis, §2, 5°, van de Vreemdelingenwet dat een minderjarig Unieburger ten laste moet zijn van de ouder-derdelander en dat deze daadwerkelijk over het hoederecht van de minderjarige Unieburger beschikt, houdt dus conform rechtspraak van het Hof van Justitie in dat de derdelander daadwerkelijk zorg dient te dragen voor de minderjarige Unieburger van de andere Lidstaat. Indien dit het geval is, is de minderjarige burger van de Unie redelijkerwijze afhankelijk van deze ouder.

3.17. Een kernpunt van verzoekers betoog is dat hij samenwoont met zijn Spaanse dochter en haar Spaanse moeder. Volgens verzoeker vormt hij dus een gezinscel met zijn dochter en volstaat dit op zich *"conform de wettelijke bepalingen"*. Hij verduidelijkt dat de wettelijke bepalingen niet voorschrijven wie van de beide ouders welke taken in de opvoeding of opleiding van het minderjarig kind moet opnemen zoals nochtans de bestreden beslissing het stelt. *"Hierdoor breidt de verwerende partij tegen de wettelijke bepalingen in, de voorwaarden uit teneinde tot een gezinshereniging te kunnen komen"*, aldus verzoeker.

3.18. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat van *"een figuurlijke afhankelijkheid van het kind tegenover verzoeker"* geen bewijzen werden voorgelegd. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn kind *"evenwel samen[wonen] sinds 26/08/2021 en de emotionele band tussen vader en kind wordt niet betwist. Echter, een loutere samenwoning met zijn minderjarig kind volstaat niet om het verblijfsrecht als vader van een minderjarige burger van de Unie te erkennen, daartoe zijn specifieke wettelijke voorwaarden bepaald waaraan de aanvrager dient te voldoen"*. Verweerder wijst erop dat niet blijkt welk aandeel verzoeker opneemt in de zorg van het kind en dat op grond van de bewijsstukken niet kan worden besloten dat verzoeker *"de voornaamste zorgdrager zou [zijn] voor het kind"*.

3.19. Gelet op de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie kan verzoeker vooreerst worden gevolgd in zijn standpunt dat hij conform de wettelijke bepalingen, in casu artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, niet moet aantonen welk aandeel hij opneemt in de zorg voor het kind, wat verweerder blijkens de bestreden beslissing verbindt aan de voorwaarde die verzoeker volgens hem dient te vervullen, met name de voornaamste zorgdrager zijn van zijn kind-Unieburger. Zoals gezegd volstaat het voor verzoeker aan te tonen dat hij daadwerkelijk zorg draagt voor zijn kind.

3.20. Ten tweede houdt verzoeker voor dat het feit dat hij samenwoont met zijn minderjarige Spaanse dochter en met haar Spaanse moeder en dus een gezinscel met hen vormt, volstaat in het licht van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Er dient dus te worden uitgemaakt of uit de door verweerder niet betwiste samenwoning van verzoeker met zijn kind, volgt dat verzoeker daadwerkelijk zorg draagt voor zijn kind waardoor dit kind dus (mede) afhankelijk is van hem.

3.21. In dit verband kan een parallel worden gemaakt met wat kan worden gelezen in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022, in de zaken C-451/19 en C-532/19, overweging 69, waarop ter terechtzitting de aandacht werd gevestigd: *“wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, [kan] op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven”*. Weliswaar werd dit arrest gewezen in het kader van artikel 20 VWEU, dat de verhouding betreft tussen een statische minderjarige Unieburger en zijn ouder-derdelander die in de EU-lidstaat verblijft waarvan de minderjarige Unieburger de nationaliteit heeft, daar waar de betwisting die voorligt handelt over artikel 21 VWEU en de verhouding betreft tussen een minderjarige Unieburger die in een andere EU-lidstaat verblijft en zijn aldaar verblijvende ouder-derdelander, maar in het arrest komt ook het aspect van de daadwerkelijke zorg voor het kind aan bod alsook het aspect van een statische Unieburger die voor zijn kind kan zorgen. Deze aspecten zijn ook voor de huidige betwisting relevant. Zo kan in het arrest worden gelezen dat met het oog op de beoordeling van het risico dat het statisch kind-Unieburger, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, moet worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat (overweging 66). De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72]. (overweging 67).

3.22. De Raad ziet niet in waarom de bovenvermelde overweging 69 in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 niet kan worden getransponeerd naar huidige zaak in de zin dat wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze kan worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder-derdelander, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind als Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend beschikt over een recht om op het grondgebied van deze lidstaat (in casu België) te verblijven en voor het kind-Unieburger kan zorgen.

3.23. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat gezien het vaststaat dat hij samenwoont met zijn dochter en haar moeder – wat uitdrukkelijk bevestigd wordt in de bestreden beslissing –, dit volstaat teneinde tegemoet te komen aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden en het niet relevant is dat het vaststaat welk aandeel hij heeft in de opvoeding van zijn kind, wat een uitbreiding inhoudt van de wettelijke voorwaarden omdat dit verband houdt met de voornaamste zorgdrager te zijn terwijl het volstaat aan te tonen daadwerkelijk zorg te dragen voor het kind. Deze vaststellingen leiden tot de nietig-

verklaring van de bestreden beslissing, aangezien de overwegingen van verweerder over alternatieve mogelijkheden om het gezinsleven verder te zetten deze beslissing niet overeind kunnen houden. Ze houden immers in dat verzoeker en zijn gezinsleden niet samen in België kunnen verblijven en ontnemen daarmee het nuttig effect van het recht van verblijf van de minderjarige Unieburger in België op grond van artikel 21 van de VWEU. Het is, zoals het Hof van Justitie het stelde zijn Zu en Chen-arrest van 19 oktober 2004, immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon, in casu verzoeker, gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst (in casu België) kan wonen. Ook de andere overwegingen in de bestreden beslissing kunnen haar niet overeind houden. Zo kan hierin worden gelezen: *“Ter staving van haar identiteit legde ze een Spaans paspoort voor. Haar zoontje, M.C.E.E. °09/01/2013, diende diezelfde dag eveneens een bijlage 19 in en ook voor hem werd er een Spaans paspoort voorgelegd. Volgens deze paspoorten werden zowel moeder als kind geboren in Ecuador. Sedert wanneer zij de Spaanse nationaliteit verwierf weet de DVZ niet. De vader van dit kindje zou dhr M.E.F.X /12/1974 - ECUADOR zijn. Mevrouw C.H.Y. werd op 18/07/2019 - als EU-onderdaan - in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 13/06/2024.”* De Raad ziet niet in en verweerder legt ook niet uit waarom het tijdstip waarop verzoekers vriendin de Spaanse nationaliteit verwierf en het gegeven dat zij al een zoontje heeft uit een relatie met een andere Ecuadoraanse man van belang is bij de beoordeling van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag van verzoeker. Voorts kan in de bestreden beslissing nog worden gelezen: *“Volgens het rijksregister van mevrouw C.H.Y. woonde ze van 20/04/2019 tot 14/02/2020 feitelijk samen met dhr C.B.J.M. °30/09/1989 van Spaanse nationaliteit, te Antwerpen. Op datum van 14/06/2020 beviel mevrouw C.H.Y. te Antwerpen van een dochtertje, C.H.K. Dit betekent dat de conceptie zou hebben plaatsgevonden rond 07/09/2019 en dus ook binnen de feitelijke samenwoning met de Spanjaard, dhr C.B. Sedert 14/02/2020 verhuisde mevrouw C.H.Y. met haar zoontje – M.C.E.E. °09/01/2013 - naar Lier, [...]. Haar dochtertje, C.H.K, staat er sedert haar geboorte eveneens ingeschreven. Heden staan ze er nog steeds met hun drie gedomicilieerd. Van 08/10/2020 tot 24/11/2020 stond er eveneens ingeschreven op dat adres: A.C.A. °25/06/1996 + diens kindje A.C.J. °05/03/2020. Dit zou de dochter en de kleinzoon betreffen van mevrouw C.H.Y.. Op 24/03/2021 bood mevrouw C.H.Y. zich aan bij gemeente Lier inzake de postnatale erkenning van haar dochtertje, C.H.K. °14/06/2020, door dhr T.M.W.m van Ecuadoraanse nationaliteit. In het dossier van mevrouw C.H.Y. is geen link te vinden naar de Ecuadoraanse jongeman, T.M.W. Betrokkene Mijnheer T.M. bood zich op 24/03/2021 aan bij gemeente Lier inzake een voorgenomen postnatale erkenning van het kindje, C.H.K. Kenzie °14/06/2020. Dit kindje heeft de Spaanse nationaliteit. Moeder van dit kindje betreft mevr C.H.Y., een Spaanse vrouw dewelke 13 jaar ouder is dan dhr T.M.. Ter staving van zijn identiteit legde hij een Ecuadoraans paspoort voor hetwelk hem werd afgeleverd op 17/06/2019 en geldig is tot 17/06/2025. Het paspoort bevat geen visa. Wél bevat het paspoort stempels van Turkije en Montenegro van einde augustus 2019”.* Het is de Raad onduidelijk wat verweerder hiermee precies wenst aan te geven en de nota biedt daarover geen duidelijkheid. Alleszins brengt verweerder niets in tegen het volgende betoog van verzoeker dat hij ondersteunt met stukken: *“Verzoeker en zijn mevrouw C.H. wonen reeds samen sedert eind oktober 2019. In eerste instantie hebben zij samengewoond bij de zus van mevrouw C.H. en haar schoonbroer, de heer C.B.J.M.. Het is dus bijgevolg foutief vanwege de verwerende partij om te stellen dat zij een relatie zou hebben gehad met haar schoonbroer. (...) Zij hebben eerst samengewoond in Deurne bij het gezin van de zus van mevrouw C.H. en vervolgens vanaf februari 2020 in Lier (cfr. stuk 8). (...) Uit het verslag van het OCMW te Lier (stuk 8) blijkt ook dat verzoeker reeds voor de geboorte van zijn dochter samenwoonde met mevrouw C.H. te Lier. (...)”.*

3.24. Ook de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. De Raad wijst erop dat verweerder zijn verweer enkel kadert in de context van artikel 8 van het EVRM, zonder in te gaan op het argument van verzoeker dat de *“voorwaarden teneinde tot een gezinshereniging te kunnen komen [tegen de wettelijke bepalingen in] [uitbreidt]”*, wat samenhangt met artikel 21 VWEU. Verweerder hamert op het gebrek aan bewijs van toereikende bestaansmiddelen en geeft aan dat *“de belangen van de gezinsleden ook gebaat zijn met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen”.* Deze overwegingen hebben evenwel geen enkele betrekking op de *“figuurlijke afhankelijkheid”*, die volgens verzoeker is aangetoond middels de samenwoning met zijn dochter en haar moeder. Deze overwegingen in de nota – waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat hierboven reeds is vastgesteld dat het motief inzake de bestaansmiddelen is behept met een onwettigheid – kunnen de bestreden beslissing derhalve niet overeind houden.

3.25. Aangezien is aangetoond dat in het kader van de toepassing van artikel 40 bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, zowel het motief inzake de voldoende bestaansmiddelen als het motief inzake het *“ten laste zijn en daadwerkelijk over het hoederecht beschikken”*, niet kunnen standhouden, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Er blijft immers geen motief overeind dat deze beslissing alsnog kan schragen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA